От малък ме възпитаваха и учеха, че мъжът трябва да е глава на семейството и той да определя правилата. Преди 2 години обаче попаднах на една доста разкрепостена и освободена дама, която от самото начало започна да ми казва какво да правя и какво не, дори в леглото. Много е властна. Не че не ми е хубаво с нея, но понякога ми се иска и аз да си поискам я някоя поза, я френска любов. Само че не става. Каже ли тя НЕ, значи е НЕ! Не се съобразява с моите навици и желания. Правим само това, което тя си е наумила. Не знам как да се преборя с характера й, а много ми се иска. В същото време живеем заедно, свикнахме един с друг и се обичаме по някакъв си начин. За нова връзка не мисля.
Добрин, 26 г.

Здравейте Добрине,

Знаете ли, не се зарадвах на писмото Ви до мен. Защо ли? Ами една голяма част от моите пациенти мъже идват при мен точно поради тази причина. Било гаджето, било приятелката, с която живеят на семейни начала, било пък и съпругата, всичките те са от тази категория - властни жени. Аз скромно бих допълнил: властни не само в леглото, но и във връзката им или в семейните взаимоотношения. И сега – внимание! Много голямо внимание за думите, които ще последват тук.

Характерът или още характеровата структура е система от относително постоянни мотивиращи и други черти, които са изразени по специфичен начин в действието на индивида, свързвайки го с другите и реагирайки им. Също така реагирайки на различни

видове стимули и средата, които го водят до нормалната или продуктивна характерова структура. Връзката характер-личност и характер-темперамент е сложна, но може да се обобщи по следния начин. Характерът представлява нещо, като структура-посредник между вътрешния свят (душата) на личността и външния свят (обществото). Що се отнася до характер-темперамент, то може да са каже, че темпераментът е черта на личността, която е вродена. Още от самото раждане детето има заложен темперамент, който се изразява в различни действия (като сукане, спане, възбудимост на нервната система и така нататък). Още – било спокойно. Било лесно възбудимо. Било непокорно. Било налагащо се. Точно така. Това малко същество започва да се налага още в бебешката си количка. И се налага по един много успешен начин. Реве, та се къса – докато не постигне своето. И от тук започва онова нещо, което се нарича „властност". Разбира се, че ако то е подкрепено и с една вроденост, разбирайте генетична вроденост, като генетична памет – тогава стой, та гледай. Наричат ги злояди деца. Не са злояди, ала още от бебешката си люлка обичат да се налагат. Това е!

Характерът от своя страна не е изцяло вроден, но той зависи доста много от наследствеността, предразположението, в даден смисъл и от темперамента, но в същото време той се формира през целия живот на човека.
Да, ама това не е само мое мнение, а си е едно чисто научно обяснение за това какъв съм аз и как се държа с другите около мен. И според мен това определение за термина „характер" си струва. И точно затова оставих непокътнати тези купешки термини. Сиреч – нестандартни за широката публика. Ама защото са много точни!

Та това е в общи линии причината за Вашето писмо до мен.

Но както обичам да казвам „Това е в един общ план". А сега, конкретно за Вас самия.

И така, имало едно време. Но, спокойно! Не ще разказвам приказка, макар че много ми се иска. Та има една наша българска народна мъдрост: „Два остри камъка брашно не мелят". И още една: „Търкулнало се гърнето и си намерило похлупака". Да, ама може и обратното. Сиреч „Търкулнал се похлупака и си намерил гърнето". Гледайте си го, от която и да искате страна. Резултатът е един и същ. Това, което е при вас двамата. Тя си е една жена – властна и нетърпяща упреци и мнения, различни от нейния мироглед. А защо е така – има кой да ви каже - моя милост! Само дето не мога да ви кажа защо тя е такава по характер. Защото не съм я виждал лично. А само с предположения е грешно, много е грешно за един лекар да работи! Разбрахте ли го това!

Е, и какво от това? Ами това, че се чувствате не добре, когато сте с нея. Сиреч властният й характер ви пречи. И има защо!

Ама, чакайте малко! Нали ми пишете, че си я обичате? Нали ми пишете, че живеете заедно и се обичате двамата заедно по някакъв си ваш начин? Нали ми пишете, че живеете заедно и вече сте свикнали един с друг? А сам твърдите, че за нова връзка не мислите. И това, според мен е вашият избор. Дали е правилен или не, това не е от моя компетентност, засега. Защото животът си е ваш, и само Вие имате правото да си го променяте или не. В зависимост от обстоятелствата, които се случват в него. Само Вие! Ами тогава? Както виждам в писмото Ви, не горите от такова желание. Ами сега?

Тогава... тогава всичко зависи само и единствено от Вас. Тя е такава по характер и то не само в леглото, а и в живота. Трудно, много трудно ще можете да я промените. Даже е и невъзможно е да го сторите. Даже и в любенето помежду ви. Но можете да опитате все пак. Винаги казвам: Омир- слепеца е описал нявга сагата за Троянската война. И както моята учителка, в първите ми класове, казваше след всяко току-що преподадено стихотворение, приказка, разказ: „Деца, а каква е поуката?". Точно така, поуката за троянската война е: „Запомнете, война бива спечелена винаги, когато не се щурмува крепостта отвън! Винаги се превзема отвътре! Винаги!".

Точно така, всички Ваши опити да промените нейния характер, образно казано, ще отидат на кино, от пет до четири.

Ако искате да я промените в желаната от Вас посока, не е нужно веднага да и казвате какво искате от нея. А лекичко, стъпка по стъпка, да има едно осъществяване на това, което Вие искате. Но ще го постигнете тогава, когато и тя ще го пожелае. Говорим за секса.

Лекичко, ама много лекичко й подхвърляте тази или онази идея за взаимното й любене. Ама само я подхвърляте. Ха на бас, че един ден и тя ще вдене и сама ще си го поиска. И ще ви каже защо. Защото и тя самата си има свои приятелки-жени, с които да споделя. И ако една от тях, макар и много, много случайно сподели с нея, че прави това или онова и че много, много й харесва. Тогава стой, та гледай. Няма да я познаете, няма да я познаете. Даже се питам дали е уместно да подкокоросате една от тези нейни приятелки, да сподели с нея това или онова. Ама си казвам, от друга страна, че това пък е ходене по тънък лед. Защото точно тази нейна приятелка може да ви издаде и нещата

помежду ви да се влошат. Тогава, какво ви остава? Единствено – да умеете да изчаквате. Сиреч времето ни променя. Искаме - не искаме.

И особено жените. Те си имат един предмет. Който им е приятел на младини, но враг на старини. Пардон – в по-напреднала възраст.
И аз го цитирам винаги, защото този предмет е в приказката за Снежанка. Та там мащехата се обръща със следните думи към този предмет. И те са: „Огледалце, огледалце, я кажи .... Аз ли съм най-хубавата на света ?". Огледалцето отговаря: „Да, ти си най-хубавата на света!". Да, ама идва моментът, когато огледалцето казва вече други неща! И точно тогава жените се сещат да се любят истински! Точно тогава! Е, това е моята идея за Вас. Сиреч, ако имате търпението, като черта във вашия характер – изчакайте. Огледалцето непременно ще си каже думата. Но понякога се намесва и още един предмет. Не знам как да го назова: дали кантар или теглилка. Има и още други понятия. Но идва непременно и чрез този предмет и часът на истината. Тя, жената, вече не е онази девойка, каквото беше, вече не е. Ама, според мен това е за хубаво. Питайте нашия двукратен олимпийски и световен шампион Боян Радев, защо колекционира и картини на холандски майстори? Защо? Колекционира и картини на Владимир Димитров, наречен Майстора. Колекционира картини и на Дечко Узунов, Стоян Венев, Златю Бояджиев, както и на графика Стоян Стоянов –Течи. А и на много други български художници и скулптори. Отговорът е един: „Защото в творбите на всичките тях е увековечено едно голо тяло на жената–мечта... Закръглено, излъчващо топлина и сладострастие. И никъде не е показано какъв характер има тя. Никъде! Това даже и поетите, не само у нас, ама и по целия свят не са го сторили перфектно. Тогава? Тогава ви поднасям нещо неизвестно, неизвестно, ама много хубаво. Написано е от вълшебното перо на един вечно влюбен поет. Разбира се, Любомир Левчев с неговото стихотворение

ПОКАНА
Любима,
Каня те на пътешествие!
Открих един автомобил-
Катастрофирал,
Изоставен
На километри от града.
Там няма вили,
Няма ресторанти.
Там има само стари стълбове без жици
През нивите вървят като жирафи.
И никой няма да ни види

Довечера,
Когато двамата
Се качваме в автомобила,
Когато се прегърнеме и тръгнеме
За странната страна на любовта.

Не възразявай
Моля те,
Че нашето превозно средство не е подходящо.
Не се плаши от знака на Сатурн!
Жълт кръг,
Пресечен с черен пръстен-
„Край на ограниченията!"-
Знак за шофьори
И за влюбени!"

Та така. Каква е поуката днес? Една е: „Край на ограниченията за влюбени! Иначе не се живее! Само се преструваме, че живеем! Само... А за тези, които искат и музика, аз лично харесвам един клип с изпълнението на Вили Кавалджиев – „ЖИВОТ"! Текстът е написан от барда Михаил Белчев, а музиката е на композитора Стефан Димитров.

ЖИВОТ
Тихо шепна на вятъра.
Тихо шепна на слънцето
твоето име, ЖИВОТ.
Тихо тръгвам по пясъка.
Тихо крия следите ти
в своето тяло, ЖИВОТ.

Тихо слизам при хората.
Тихо влизам в прозорците,
в твоите нощи, ЖИВОТ.

Тихо пия водата ти.
Тихо лягам в земята ти.
Ти ме повика, ЖИВОТ.

{youtube}4fLy2rsXeIA{/youtube}

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт